

Calea riscantă a faptelor doveditoare

28 noiembrie 2004

Gili Cârstea

Răspundeam ieri unui cititor interesat de imaginea noastră despre caracterul lui Dumnezeu. El spunea: „Oricum trebuie să Îl credem pe cuvânt. O ființă creată nu poate afirma cu certitudine nimic moral. Chiar cu toate 'cărțile' deschise la judecată, nimic nu mă poate convinge că nu este un aranjament, la fel cum iubita mea nu mă poate convinge că mă iubește, eu o cred sau nu, dar nu pot să fiu niciodată sigur.”

La începutul mării controversă exact aceasta a fost tragedia în care a fost târât Dumnezeu. Copiii Săi nu au putut să-L creadă pe cuvânt, confrunțați cu minciunile subtile ale heruvimului acoperitor. Misiunea lui Lucifer se desfășura „în mijlocul pietrelor scânteietoare,” unde el „sigila desăvârșirea.” Nu știm exact ce însemna aceasta. Putem doar sugera că slujba lui era reprezentată de cei doi îngeri de pe capacul ispășirii. El era garantul și supraveghetorul fundamentului neprihănirii, martorul desăvârșirii legii așezată în temple vii, „de la serafimul luminos și sfânt până la om” (DA 161). Când a început să zvonească printre colegi că așezarea legii în mintea lor ar fi un sistem de control și sclavie, știrea a avut un efect paralizant asupra fiilor luminii, care au transmis-o mai departe lumilor, până când tot universul a fost otrăvit cu miasma care distruge și această planetă: Lipsa de încredere.

Inima lui Dumnezeu a fost sfâșiată, privind cum iubiții Lui nu mai pot crede în dragostea Sa dezinteresată. Așa cum spunea cititorul nostru, „la fel cum iubita mea nu mă poate convinge că mă iubește, eu o cred sau nu, dar nu pot să fiu niciodată sigur.” Pentru încredere nu există scurtături. Ca să putem fi din nou siguri de dragostea Sa, Dumnezeu a fost dispus să accepte calea lungă, anevoioasă și dureroasă a faptelor doveditoare, expuse pe o lungă perioadă de timp. Dumnezeu S-a așezat, din cauza necredinței noastre, în instanță, în boxa acuzațiilor, ca să vedem, să apreciem, să testăm și să evaluăm Cuvântul pe care nu l-am crezut la început. „Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr,” iar noi am privit slava Lui și suntem gata să spunem lumii că acea slavă este întocmai ca slava Tatălui.

Nu, Dumnezeu nu dorește să credem orbește că adevărul este de partea Sa. Odată ce am pornit pe acest drum al faptelor doveditoare, demonstrația trebuie să fie deplină, iar verdictul inatacabil. În această fază a procesului nu vor fi acceptate jumătăți de măsură, nici probe superficiale și nici martori aduși cu sila sau confuzi asupra cazului. Oameni care în viitor vor fi făcuți „terebinți ai neprihănirii,” garanți ai legii așezată în temple vii, nu pot fi neștiutori despre taina evlaviei și nici despre taina fărădelegii. Ei au fost eliberați din sclavia păcatului și au văzut puterea hidoasă, mincinoasă și mortală a acestuia. Nimeni nu le poate spune că suferința este pedeapsa lui Dumnezeu, lor, cărora li s-au deschis mințile să înțeleagă „cărțile” în care

Dumnezeu a expus cazul Său, nu prin decrete divine înrobitoare, ci pe calea riscantă a faptelor doveditoare, ca să poată crede – pe baza dovezilor – că „iubita noastră” chiar ne iubește cu o dragoste infinită și autentică. Vor fi astfel pentru totdeauna siguri că Dumnezeu a spus adevărul.
